

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχουσαν παιδικὴν περιόδον σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ὑπερρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα δριστεῶν καὶ χρησιμῶτατων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῶν 100. Ἐξέμνηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἑλλῶν Κροτῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνηνος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 7 Νοεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 49

Ἡ ΜΙΚΡῆ Αἰγνωστῆ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANV

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἄς γυρίσουμε γρήγορα στὸ σπίτι, εἶπε μονάχα.

Μάζεψαν βιαστικὰ τὰ εργαλεῖα, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ συντροφιά ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ τὸ δρόμο, ἡ Σολάντ ἐβγαλε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ:

— Νὰ δὲ μπαμπάς!

Κι' ἀληθινὰ φάνηκε δ' κ. Σαρσέν, ἀλλὰ δὲν ἦταν μοναχὸς του. Κοντὰ του βάζει μιὰ νέα γυναίκα. Ἡ Θυμιούλα τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως: ἦταν ἐκεῖνη ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει, ἕνα πρῶτ, στὴν ἀκρογιαλιά.

Τίποτα δὲ μπόρεσε νὰ ἀβύσῃ ἀπὸ τὴ μνήμη τῆς τὸ χαριτωμένο πρόσωπό τῆς μὲ τὴ βαθειὰ ζωγραφισμένη λότη, καὶ πολλὰς φορὲς στὰ δειρά τῆς τὸ εἶδε νὰ σκόδη πάνω στὸ δικό τῆς.

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ, γιατί μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ, ἡ ἀγνώστη ἀφῆσε τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου τῆς, δ' ἐπὶ ἀκουμποῦσε ὡς τότε, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρῆς.

Μὲ μιὰ ἀπαλὴ χειρονομία παραμέρισε τίς μπούκλες ποὺ σκέπαζαν τὸ μέτωπό τῆς καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε ἐξιστατικὰ, δὲ μπόρεῖς νὰ θυμηθῆς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦσουν ἀκόμα κοντὰ στοὺς γονεῖς σου;

Ἡ Θυμιούλα ταράχτηκε, γίνηκε κόκκινη καὶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, ἦσαν ἀδύνατο αὐτό. Τὰ περασμένα ἦταν σκεπασμένα γι' αὐτὴ μ' ἕναν πέπλο τόσο πύκνο, ὅσο κι' ἐκεῖνον ποὺ ἀνασήκωσε ἡ νέα κυρία γιὰ νὰ τὴν κοιτάξῃ πῶ καλὰ.

Τὰ μάτια τῆς, καθὼς εἶχαν καρφωθεί πάνω στὴ Θυμιούλα, εἶχαν μιὰ τέτοια γλῶσσα, ποὺ ἡ κρῆ δοκίμασε ζωηρότερα ἀπὸ τὴν πρῶτὴ φορὰ τὸν πόθο νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ νὰ μαζευτῆ μέσα ἐκεῖ σὰν κουδάρι. Ἀλλὰ μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ ζητοῦσε χάδια ἀπὸ μιὰ ξένη;

Μιὰ σιωπὴ γεμάτῃ ἀγωνία πλανιόταν πάνω ἀπὸ τὴ μικρὴ συντροφιά, μιὰ σιωπὴ ποὺ κόπηκε ἔξαφνα ἀπὸ μιὰ ἀναφώνηση τῆς Σολάντ:

— Μπαμπά, δὲς ἕνα κουτί ποὺ βρή-

«— Νὰ τὸ μέρος ὅπου πέθανε ἡ Μόνα » (Σελ. 571, στ. α')

καμε σκόδοντας τὸν ἄμμο. Θέλεις νὰ τ' ἀνοίξῃς; Ἡ Θυμιούλα λέει πῶς τὸ περιεχόμενό του μπορεῖ νὰ τὴν ἀφορᾷ.

Μιὰ κραυγὴ ἔβρυχε τότε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς νέας γυναίκας:

— Τὸ μολυβένιο μου κουτί!

— Τὸ κουτί σας; ρώτησε παραξενεμένος δ' κ. Σαρσέν.

— Ναι... ἐκεῖνο ποὺ εἶχα κρεμάσει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ παιδιοῦ μου, πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ναυαγίου. Ὁ, σὰς παρακαλῶ! ἀνοίξτε το γρήγορα...

Ἡ ἀγνώστη ἦταν χλωμότερη ἀπὸ τὴ Θυμιούλα. Ὁ σύζυγός

τῆς, συγκινημένος ὅσο κι' αὐτὴ, προσαπαθῶσε ὥσπασο νὰ τὴν καταπραΰνῃ.

Ὁ κ. Σαρσέν ἀνασήκωσε μὲ δυσκολία τὸ κουτί, ἀπ' ὅπου ἔβρυχαν ἀρκετὰ χαρτιά.

Ἐν' ἀπ' αὐτὰ πέταξε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τῆς κυρίας, ποὺ τὸ ἀρπάξε καὶ δοκίμασε νὰ τὸ διαβάσῃ μὲ ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ θέλωναν τὰ μάτια τῆς.

Μερικὲς γραμμὲς ἦταν χαραγμένες ἐκεῖ μὲ χοντρά γράμματα, οἱ ἀκόλουθες:

«Δὲ θέλω νὰ πρῶσω τοὺς δικούς μου, ἀλλὰ κρύβω ἐδῶ μέσα τὰ χαρτιά ποὺ ἀνήκουν στὴ μικρὴ ποὺ λέγεται Θυμιούλα. Θὰ τῆς τὰ δώσω ἔταν θὰ γίνῃ μεγάλη ἢ ἔταν ἐγὼ θὰ βρεθῶ σὲ κίνδυνο θανάτου.»

— Ἡ Μόνα τὰ γραφε αὐτὰ, εἶπε ἡ Θυμιούλα, ποὺ τὰ χέρια τῆς ἐνάθησαν σὲ μιὰ σπασμωδικῇ χειρονομίᾳ.

μία, ἡ Μόνα, ἡ ἀγαπημένη μου Μόνα! Στὸ μεταξὺ δ' κ. Σαρσέν ξεδίπλωσε ἕνα χαρτί μ' ἐπίσημο ἐξωτερικὸ, τὴν πρᾶξῃ γεννήσεως χωρὶς ἀμφιβολία...

«— Αὐτὸ τὸ κουτί μου ξανάφερε πολλὰ μακρινὰς ἀναμνήσεις. » (Σελ. 571, στ. γ')

Τὸ διάβασε γρήγορα καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωσε τόση συγκίνηση, ποὺ ἡ κυρία Ὀρλιζ τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ἐχομε γελαστεί, ἔ; Δὲν εἶν' αὐτὴ;

Ἡ πατέρας τῆς Σολάνζ δίστασε λίγο.

— Μιλήστε ἄμεσως! τὸν ἰκέτευσε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα. Αὐτὴ ἡ κόρη...

Ὁ κ. Σαρσὲν ἀποφάσισε τότε νὰ μιλήσῃ. Ἡ συγκίνηση τῆς κυρίας μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσῃ.

Ἐσφιξε, μέσα στὰ δικά του, τὰ χέρια ποὺ ἀπλώθηκαν πρὸς αὐτὸν μὲ μιὰ κραυγὴ παρακλητικὴ, καὶ μουρμούρισε πολὺ σιγά, σὰ νὰθελε νὰ μετριάσῃ τὴ σημασία τῆς πληροφορίας:

— Αὐτὴ ἡ κόρη ὀνομάζεται Ἐλένη Ὀρλιζ!

Μιὰ διπλὴ κραυγὴ ἀκούστηκε:

— Τὸ παιδί μου!...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ θυμιοῦλα βρέθηκε σκεπασμένη ἀπὸ τὰ χαιδευτικά χέρια ποὺ τόσες φορές εἶχε ὀνειροπολήσει τὴ θέρη τους. Ἐνοιωθε δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της, φράσεις μισοκοιμημένες ἔφταναν στ' αὐτιά της—καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε τὴν ἀνάμνηση τῆς περασμένης τῆς ζωῆς.

Τῆς φάνηκε πὺς γύρισε στὴν ἐποχὴ ἐπου, πολὺ μικρῆ, μοίραζε τὰ φιλιὰ της σὲ δυὸ πλάσματα ὁμοία ἀγαπητά, κι' ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς μνήμης της ἔσπιδθησαν οἱ πρώτες λέξεις ποὺ μαθαίνουν νὰ φελλίζουσαν ὅλα τὰ παιδιὰτικὰ χεῖλη:

— Μαιμμά!... Μπαμπά!...

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΑΣ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΙΑ

Ἡ Ἄννιὸ ἡ βοσκοπούλα εἶναι μιὰ τρελλὴ παιδοῦλα. Μὲ σκουρὰ ξανθὰ μαλλιά. Καὶ μὲ τὰσπρα τῆς τάρνακια.

Ἡ Ἄννιὸ ἡ βοσκοπούλα Μὲ τὴ ρόδινην ἀγούλα. Πάει ψηλά στὰ βουναλάκια. Καὶ μαζεύει χορταράκια.

Ἡ Ἄννιὸ ἡ βοσκοπούλα Δὲν ἐγνώρισε μαννούλα. Καὶ πατέρα κι' ἀδελφάκια. Ὅπως τὰλλα τὰ παιδιὰκια.

Ἡ Ἄννιὸ ἡ βοσκοπούλα Σὰν διψάσει ἡ ὄφρανοῦλα. Πάει στὴν κρῖα τῆς βουσοῦλα, Βάζει τὰ μικρὰ χερῶν. Καὶ δροσίζει τὰ χεῖλάκια.

Ἡ Ἄννιὸ ἡ βοσκοπούλα Μὲσα στὴ γλυκίαν δροσοῦλα. Κλεῖ τὰ μαῦρα τῆς ματιῶν. Καὶ κοιμάται πλάι στ' ἀρνάκια.

ΜΑΡΙΚΑ Π. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΝΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἐ Καπέτε... κακουργάκι, τί κρύβεις κάτω ἀπὸ τὴ μπλοῦζα σου, μασκάρά;

Κι' ὁ Σιμόν τρομερὸς, σηκώνοντας τ' ἀγριωπά του μάτια πρὸς τὰ κατακάθαρα γαλάζια τοῦ μικροῦ Δελφίνου, ἄρχισε νὰ τὸν ψυχουλεῖν βῆναυσά... Ἐκείνο, μὲ μιὰ ἀδιδράτη τρεμούλα στ' ἀγέλι μὰ μὲ τὰ μάτια περήφανα στεγνά, ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ, κάτω ἀπὸ τὸ λερὲ μπλοῦζάκι του, κάτι ποὺ δὲ θέλει νὰ φανερώσῃ στὸν τύραννό του.

Μὰ ὁ Σιμόν δὲν χάνει καιρὸ, μὲ τὰ τριχωτά, μαῦρα του χέρια, ξεμπλέκει τὰ λεπτὰ χερῶν του μικροῦ, καὶ στὴ στιγμή ἕνα ρόζ τριανταφυλλάκι, μισομαραμμένο, κυλάει στὶς βρωμερὲς σανίδες τῆς φτωχοκάμαρας.

Ἐνα χάχανο στὴν ἀρχή, μιὰ βρισιὰ ὕστερα, ἕνας γερὸς μπάτσος τελευταῖα, ἐξαλάφρωσαν λιγάκι τὸ δεσμοφύλακα.

— Ὅστε ἔτσι, μοῦ θέλεις καὶ τριανταφυλλάκια, προδοτάκι, ἔ;... Μὴ καὶ θαρρεῖς πὺς βρίσκεσαι ἀκόμα στὸ παλάτι σου, παλιόπαιδο!...

Τὸ παιδί ἔφωνα, χωρὶς οὔτε κἀν νὰ κοιτάξῃ τὸ Σιμόν, ἀήκωσε τὸ τριαντάφυλλο, τόχωσε πάλι στὴ μπλοῦζα του καὶ κίνησε νὰ καθήσῃ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειὰ του: νὰ καρφώσῃ πρὸς πάνω σὲ κάτι χοντρά ὑποπόπυττα.

Μὰ ὁ Σιμόν δὲν τὸν ἄφησε. Τὸ τριαντάφυλλο τοῦ ἐρέθιζε τὰ νεῦρα, τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὺς θάδρισκε κάτω ἀπὸ τὴν μπλοῦζα τοῦ παιδιοῦ κανένα ἐργαλεῖο, κανένα σουγιά, κάτι ποὺ νὰ τὸ ἐνοχοποιούσε μ' αὐτὸ τὸ ἄθωο λουλουδάκι, ποὺ δὲν μποροῦσε σὲ κανένα νὰ κάνῃ κακό, τὸν ἀναστάτωνε περισσότερο.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ τριαντάφυλλο ξαναδρέθηκε στὰ χέρια του, τὸ ξεφύλλισε μὲ μανία, κι' ὕστερα τὸ τσαλαπάτησε μὲ τὰ χοντροπάπουσά του.

Ὁ Δελφίνος, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὸν κοίταζε περήφανα, δταν εἶδε πὺς τὸ τριαντάφυλλάκι του δὲν ἦταν πιά παρὰ κάτι λερὲς βούλες πάνω στὸ πάτωμα, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας ἀναστεναγμὸς, καὶ χοντρά δάκρυα, ἀσυγκράτητα, γοργοκυλοῦσαν στὰ χλωμά ἀδυνατισμένα του μάγουλα.

— Καὶ τώρα πὺς μου, ποὺ τὸ βρήκες τὸ τριαντάφυλλο, καὶ τί τόθελες, καταραμένο κορμί;... Μήπως σοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ μωσκομυρίσῃς τὴ βρώμα τῆς φυλακῆς σου;...

Τὰ δάκρυα πύκνωναν, πύκνωναν, οἱ ἀναστεναγμοὶ ἔγιναν πνιχτοὶ λυγμοί, καὶ τὸ λεπτοκαρμωμένο κορμάκι τραντάζονταν ὀλόκληρο ἀπ' τὴν ἀπελπίσια...

Ὁ Σιμόν ἔσκαψε. — Μὰ ἐπιτέλους εἶσαι μουγγός;...

Μίλα μου σοῦ λέω, μίλα μου!... Παῦ βρήκες τὸ τριαντάφυλλο... τί ἤθελες νὰ τὸ κάνῃς, καὶ μοιρολογῆς ἔτσι δά, καταραμένο;...

Καὶ τότε ἔγινε ἕνα ἔσπασμα τῆς μικρῆς φυλακισμένης ψυχούλας ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐνας χείμαρρος ἀπὸ λόγια ἀκατάστατα, πνιχτά, κοιμμένα ἀπὸ συγχοῦς λυγμούς, μιὰ εὐγλωττία παραδόξη, ποὺ ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε δεῖξῃ τὸ φυλακισμένο βασιλόπουλο:

— Ἦθελα νάχω ἕνα τριαντάφυλλο, ἤθελα νάχω ἕνα τριαντάφυλλο... εἶχαμε τόσα πολλὰ «κέει»!... Στὴν ταράτσα βρήκα μιὰ γλαστρούλα μὲ μιὰ μισομαραμμένη τριανταφυλλιά... τὴ γνώρισα στὴ στιγμή, πάντα μ' ἄρεσαν τὰ λουλούδια. Κρυφά-κρυφά τὴν πότιζα, πολλές φορές δὲν εἶχα ἀρκετὸ νερὸ καὶ τῆς ἔδινα ἀπ' τὸ δικό μου τὸ σταμνάκι... ὦρες, ὦρες ἔμεινα διψασμένος, γι' αὐτὴν... Καὶ νὰ... εἶναι λίγες μέρες... εἶδα στὸ τέλος πιά ἕνα μπουμπουκί... πὺς τὴ πρόσεχα τὴν τριανταφυλλίτσα μου, πὺς τὴν πρόσεχα...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. Τόσα λόγια, τόσα πολλὰ λόγια ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἔδιναν, ἀπ' τὰ χλωμά σκαμμένα χεῖλάκια του...

Ὁ Σιμόν ἔνωσε κάτι σάν τρεμούλιασμα μέσα στὰ βῆθη τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς του. Δὲν ἦταν συγκίνηση, δὲν ἦταν εὐσπλαχνία... μόνο ἡ ἐπίγνωση πὺς ὑπῆρχε ἕνας κόσμος «ἀγνωστος» σ' αὐτόν, ποὺ σιγά-σιγά ἔσκαπαζόταν μπροστά στὰ ἐκπληκτὰ μάτια του...

Δὲ μίλησε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τὸ παιδί εἶπε τόσα λόγια χωρὶς νὰ τὸ διακόψῃ μὲ μιὰ βρισιὰ, μ' ἕνα μπάτσο.

Κι' ἐκείνο πῆρε θάρρος, κι' ἐξακολούθησε...

— Καὶ νὰ ποῦ σήμερα ἀνοῖξε τὸ τριαντάφυλλό μου... καὶ δὲν τὸ περίμενα, σὲς βεδαιῶ, δὲν τὸ περίμενα... χθὲς ἀκόμα ἦταν ἕνα μικρὸ ρόζ μπουμπουκί... πὺς ἀνοῖξε στέλθηθα σὲ μιὰ νύχτα!... Καὶ νὰ τύχῃ σήμερα, σήμερα ποὺ θέλα πὺς πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορᾶ!

— Καὶ γιατί σήμερα πὺς πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορᾶ;

— Γιατί... γιατί...

Μὰ σταμάτησε. Τὸ θάρρος ποὺ εἶχε πάρει μιὰ στιγμή, χάθηκε μπροστὰ στὴν ἄγρια, ἐξεταστικὴ ματιὰ τοῦ Σιμόν.

Μὰ μέσα του ψιθύριζε τὸ «γιατί».

Πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ τόσο καιρὸ, εἶδε σήμερα στὸν ὕπνο του τὴ μανούλα του.

Πρόδραξε μπροστὰ του, ὅπως τὴν ἔφερε «τότε», μὲ τὸ μακρὸ κάτασπρο φουστάνι, γιομάτο νταντέλες, μὲ τὰ μαλλιά ὁμορφα χτενισμένα, σὲ μικρὲς μικρὲς μπουκλίτσες... Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ τὸ πότιζε μὲ τὸ δικό του τὸ νερὸ, μὲνοντας ὦρες διψασμένος.

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'

Ἄλλα ὄχι. Φαίνεται πὺς ἦταν γραφτὸ μου νὰ ζήσω ἀκόμα, Πὺς, τὴν ἄλλῃ φορᾶ ποὺ κινδύνευα πάλι νὰ πιαστῶ ἀπ' τὸ σκόλο, μοῦ ἔτυχαν τὰ μαυλονάκια ἐκεῖνα καὶ σόδηκα; Ἐτσι καὶ τώρα μοῦ ἔτυχε κάτι τί, ποὺ ἦταν ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία μου.

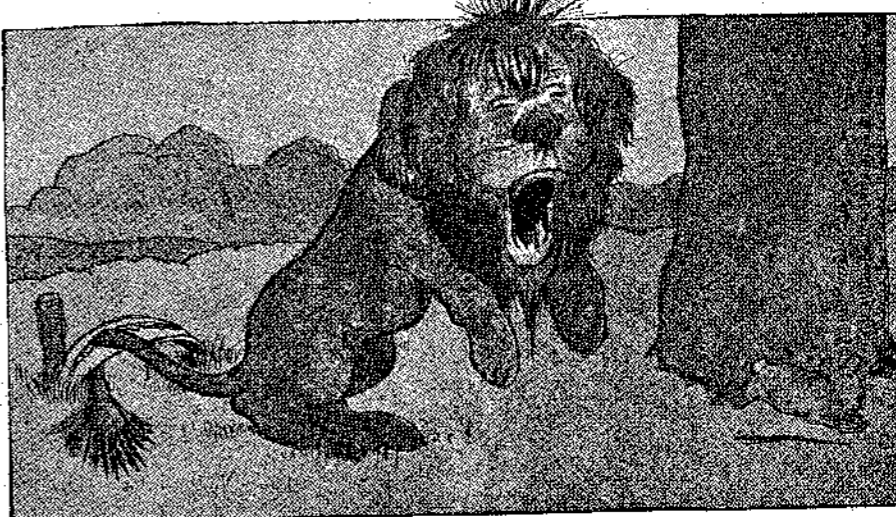
Δὲ φτάνει βέβαια νὰ σὲ βοηθῇ ἡ τύχη. Πρέπει καὶ νὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ ἐπιφελῆσαι. Κι' ὅπως τὴν ἄλλῃ φορᾶ εἶχα τὴν ἐξυπανάδα νὰ δέσω τὰ μαυλονάκια στὴ μέση μου καὶ νὰ πετάξω, ἔτσι καὶ τώρα... Μὰ σταθῆτε νὰ σᾶς πῶ πρώτα τί καλὸ μοῦ ἔτυχε.

Καθὼς ἔτρεχα μπροστὰ ἀπ' τὸ λιοντάρι ποὺ μὲ κυνηγοῦσε, τὸ μάτι μου

πῆρε ἕνα χωριάτη, ποὺ ἔστρεψε ἕνα μεγάλο, γερὸ δόκανο γι' ἀγρίμια. «Ἄ! εἶπα ἄμεσως μὲ τὸ νοῦ μου. Ἄν πιαστῇ σ' αὐτὴ τὴν παγίδα τὸ λιοντάρι, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἐγὼ παίρνω καιρὸ καὶ γλιτώνω. Μὰ δὲν εἶναι δύσκολο. Δὲν τρέχει ἔοσιω μου νὰ μὲ πιάσῃ; δὲν πάει ὅπου τὸ πᾶω ἐγώ;... Ὅθὰ τὸ πᾶω λοιπὸν ἴσια στὸ δόκανο!».

Πραγματικῶς. Τρέχοντας, πέρασα κοντὰ-κοντὰ ἀπ' τὸ δόκανο (ὁ χωριάτης ποὺ τὰ ἔστρεψε, εἶχε φύγει). Τὸ λιοντάρι, φυσικά, ἀκολούθησε τὰ ἴχνη μου. Καὶ πρὶν κάμω δέκα ἀκόμα βήματα—πῆδους δηλαδὴ—ἀκούω πίσω μου μιὰ φωνάρα σὰ βροντῆ:

— Μπρέ! τί εἶν' αὐτό;... Ἄ! πιάστηκα!

Ἐσεῖς δὲ θάκούγατε παρὰ ἕνα βουρηθμό. Ἐγὼ ὅμως ἀκουσα λόγια καὶ τὰ κατάλαβα. Γιατί ὅλα τὰ ζῶα μιλοῦμε τὴν ἴδια γλῶσσα—σκυλιά, ἀλεπούδες, λύκοι, κουνέλια, λιοντάρια ἢ φωνὴ μᾶς μόνο διαφέρει—καὶ καταλαβαίνομας μεταξὺ μας. Μόνα οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς καταλαβαίνουν.

Τὸ λημνα νὰ κοντοσταθῶ καὶ νὰ κοιτάξω πίσω μου. Εἶδα τότε τὸ λιοντάρι πιασμένο στὸ δόκανο ἀπ' τὴν οὐρᾶ. Ναι, τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ λιοντάρι, ὁ βασιλιάς τῶν ζῶων, εἶχε πιαστῆι στὸ δόκανο τοῦ χωριάτη, ἀπὸ τὴν ἐξυπανάδα ποὺ εἶχα ἐγὼ νὰ τὸ κάμω νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω του! Μὲ ἄλλους λόγους, ἐγώ,

Κι' οἱ χτύποι πέφτουν ἀδιάκοπα στὸ πονεμένο παιδάκι.

Ξαφνικὰ μιὰ θριαμβευτικὴ κωδωνοκρουσία ἔξευθῆκε στὸ στενὸ καμαράκι τῆς φυλακῆς.

Οἱ καμπάνες ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν τρελλά, ἀδιάκοπα, θριαμβευτικά...

Κι' ὄλος ὁ θυμὸς τοῦ Σιμόν πέρασε μεμιάς. Μιὰ ἀστραπὴ ἐνθουσιασμοῦ φώτισε τὰ σκοτεινιασμένα του μάτια, κι' ἕνα πλατὺ γέλιο φαίδρυνε τὴ φριχτὴ μορφὴ του...

— Χά, χά, χά, Καπέτε!... Κρίμα ποὺ σούβλωσα τὸ τριαντάφυλλό σου... βὺ σοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ τὸ ριζῆς στὸν τάφο τῆς μάννας σου...

Ἐκεῖ πέρα, στὸ Παρίσι, ἐνῶ οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ἐνθουσιαστικά γιὰ τὸ κρίμα ποὺ γινόταν, ὁ ὄχλος ἀκολουθεῖσε ἔσφονίζοντας τὴ μοιραία σκοτεινὴ καρότσα τοῦ θανάτου...

Κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, δίχως νὰ δειλιάσῃ, προχωροῦσε πρὸς τὴ λαμπυρῆμα...

ΜΑΡΜΑΡΥΓΕΣ

Εἶναι μεγάλη εὐτυχία νὰ μιμεῖται κανεὶς ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ.

Καλὴ ἀνατροφή εἶναι νὰ ἐξακολουθοῦν τὰ παιδιὰ νὰ ὁπακοῦν κι' ἀφοῦ παύσουν οἱ γονεῖς νὰ διατάζουν.

Τὸ μάτι δὲν βλέπει δταν ὁ νοῦς προσέχῃ ἄλλου.

ΑΡ. Π. ΚΟΥΤΣΙΑΝΣ (Ἀπὸ ἀνεύδοτα χειρόγραφα του)

Ο ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα, και δέν είχαν παιδιά και τὸ εἶχαν καιμὸ μεγάλο. Μιά μέρα ἀποφάσισε ὁ βασιλιάς νὰ πάη νὰ λειτουργήσῃ σὲ κάποιο μοναστήρι μακρινὸ και νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ἅγιο νὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα διάδοχο.

Μπήκε λοιπὸν σ' ἕνα καράδι, πήρε και τσούρμα κάμποση μαζί του και ξεκίνησε. Τὸ βράδυ, ἐκεῖ πὸς κόντευαν νὰ φτάσουν, παίει μιά θαλασσοταραχὴ μιά φουρτούνα, πὸς οὔτε οὐρανὸ ἐδλεπες μπροστά σου, οὔτε γῆ, οὔτε θάλασσα. Καμμιά φορά, ἐκεῖ πὸς βολοδέρνανε και δέν ἤξεραν κατὰ πὸς νὰ πάνε, βλέπει ὁ βασιλιάς μιά φωτιὰ ἀπ' ἀγνάντια.

— Βρὲ παιδιά, λέει ὁ βασιλιάς, γιὰ νὰ εἶναι ἐκεῖ φωτιὰ, θὰ πῆ πὸς εἶναι και στεριὰ. Κατὰ κεῖ νὰ τραβήξουμε.

Βάζουν πλώρη κατὰ κεῖ πὸς ἐδλεπαν τῆ φωτιὰ και φτάνουν στὴ στεριὰ. Βρήκαν λιμάνι, ἔρριξαν ἀγκυρα και περίμεναν νὰ ἤμερωσῃ.

Τὸ πρῶτ πῆγε ὁ βασιλιάς στὸ μοναστήρι, προσκόνησε, λειτουργήθηκε. Σὰν σκόλασε ἡ ἐκκλησιὰ, βάζει ἕναν τελάλη νὰ λέη, πὸς ἔποιος εἶχε τῆ φωτιὰ ἀναμμένη χιτὲς τὸ βράδυ, νὰ παρουσιασῆ στὸ βασιλιά.

Φωνάζε, ξαναφώνάζε ὁ τελάλης, κανένας δέν φανερωνόταν. Μετὰ πολλὰ παρουσιάζεται ἕνας χωριάτης.

— Βασιλιά μου πολυχρονεμένε, λέει, ἐγὼ τὴν ἀναψα τῆ φωτιὰ, ἀλλὰ δέν τόκανα γιὰ κακὸ. Ἐπαιδοκόμησε ἡ γυναίκα μου, κι' ἐπειδὴ καθόμαστε σὲ μιά κλύδα πάνω στὸ βουνό, ἀναψα μιά φωτιὰ ἀπέξω ἀπὸ τὸ καλύδι μας γιὰ νὰ τῆς κάνω λίγη ζέστη.

— Ἐσὺ λοιπὸν ἤσουν πὸς μὰς γλίτωσες, ἐμένα και τὸ καράδι μου; λέει ὁ βασιλιάς. Ἄφου γέννησε ἡ γυναίκα σου, ἐγὼ θὰ γίνω κουμπάρος σου και θὰ σοῦ βαπτίσω τὸ παιδί.

— Ἄμ' βασιλέα μου, λέει ὁ κακομοῦρης ὁ τσοπάνης, ἐγὼ οὔτε σπῆτι ἔχω, οὔτε σκαμνὶ γιὰ νὰ σὲ βάλω νὰ καθήσῃς. Σ' ἕνα καλύδι κάθουμαι πάνω στὸ βουνό και βόσκω τὰ πρόβατα.

Βγάζει ὁ βασιλιάς μιά σακκούλα φλουριὰ και τῆ δίνει στὸν τσοπάνη.

— Νὰ πᾶς, τοῦ λέει, ν' ἀγοράσῃς τὴν εὐθὺς ἕνα σπῆτι ἐδῶ κάτω στὸ χωριό, και νὰ ἐτοιμάσῃς ἕλα ἕλα χρειάζονται γιὰ νὰ γίνουν τὰ βαφτίσια αὐριο κιάλας, γιὰτὶ βιάζομαι νὰ γυρίσω στὴν πρωτεύουσά μου.

Τρέχει ὁ τσοπάνος, ἀγοράζει σπῆτι, παίρνει ἐπιπλα, τὰ ἐτοιμάζει ἕλα ἕπως ἔπρεπε. Γίνονται τὴν ἄλλη μέρα τὰ βαφτίσια πὸς δέν μετάνιναν ἄλλα τέτοια.

Προτοῦ νὰ ξεκινήσῃ ὁ βασιλιάς, νὰ φύγῃ, ἔβαλε μιά σακκούλα μὲ φλουριὰ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τοῦ παιδιοῦ, και ἔδωσε στὸν κουμπάρο του μιά κασέλα.

— Τὸ παιδί, τοῦ λέει, νὰ τὸ σπουδάσῃς ἕπως πρέπει, και δταν γίνῃ δώδεκα χρονῶν, νὰ τοῦ παραδώσῃς τούτη τὴν κασέλα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια, ἔγινε τὸ παιδί ἕνα κοτσάμι παλληκαράκι. Τοῦ πήρε ὁ πατέρας του δασκάλους, τοῦ πήρε βιβλία, τὸ ἔκανε ξεφτιέρι στὰ γράμματα. Σὰν ἔγινε δώδεκα χρονῶν, τὸ φωνάζει και τοῦ λέει:

— Παιδί μου, δταν σὲ βάφτισε ὁ νονός σου, ὁ βασιλιάς, μοῦ ἄφησε τούτη τὴν κασέλα και μοῦ εἶπε νὰ στὴν παραδώσω, δταν θὰ γίνῃς δώδεκα χρονῶν. Τώρα ἤρθε ἡ ὥρα και στὴν παραδίνω.

Ἄνοιγε τὸ παιδί τὴν κασέλα και τί νὰ δῆ! Μιά δλοχρυσὴ βασιλικὴ φορεσιὰ, μὲ τὸ σπαθὶ τῆς, μὲ ἕλα τῆς, ἕδ κόλλες χαρτὶ γραμμένες, και τὸν πάτο τῆς κασέλας στρωμένο ἕλο μὲ φλουριὰ. Παίρνει τὸ παιδί τὸ χαρτὶ και διαβάζει:

«Ἐγὼ, παιδί μου, ἐπειδὴ παιδιὰ δέν ἔχω, ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ κάνω διάδοχό μου. Νὰ φορέσῃς λοιπὸν αὐτὰ τὰ ρούχα, νὰ πάρῃς ἕνα ἄλογο καλὸ, και νὰρθῆς ὡς τὴν Πάτρα. Κι' ἀπὸ κεῖ νὰ μοῦ στείλῃς μῆνυμα γιὰ νὰρθῶ ἐγὼ μὲ τὰ βασιλικὰ ἀμάξια νὰ σὲ πάρω. Στὸ δρόμο δμως πὸς θὰρχεσαι, ἀν ἰδῆς παπὰ, νὰ γυρίσῃς πίσω, κι' ἀν ἰδῆς σπανό, νὰ μὴν τὸν καλημερίσῃς».

Πᾶει τὸ παιδί στὸν πατέρα του και τοῦ λέει:

— Πατέρα μου, ἐγὼ θὰ φύγω νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ νουνό μου τὸ βασιλιά, γιὰτὶ θέλει νὰ μὲ κάνει διάδοχό του.

— Παιδάκι μου, τοῦ λέει ὁ πατέρας του, πὸς θὰ φύγῃς και θὰ μὰς ἀφήσῃς και μένα και τῆ μάνα σου τὴν κακομοῖρα, πὸς δέν ἔχουμε ἄλλο παιδί ἀπὸ σένα;

— Ἐννοια σου, τοῦ λέει ὁ γιός του, ἐγὼ ἔμα φτάσω ἐκεῖ, θὰ στείλω νὰ σὰς πάρω κοντὰ μου· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω μὰ και μοῦ ἄφησε τούτη τὴν παραγγελιὰ ὁ βασιλιάς.

Βάζει λοιπὸν τὸ παιδί τῆ βασιλικὴ φορεσιὰ, παίρνει ἕνα καλὸ ἄλογο, ἀφίνει γειὰ στοὺς γονιοῦς του και φεύγει. Σὰν εἶχε προχωρήσει ὡς ἕδ μέρες δρόμο, ἀπαντάει ἕναν παπὰ στὸ δρόμο του. Στρίβει τ' ἄλογό του, γυρίζει πίσω.

Ἐσκινάει πάλι, δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφίνει, κι' ἐκεῖ πὸς πῆγαινε, βλέπει ἕνα σπανό.

— Καλημέρα, παιδί μου, τοῦ λέει ὁ σπανός.

Μιλὰ ἐκεῖνος.

— Γειά σου, καλόπαιδο, πὸς πᾶς;

Μιλὰ τὸ παιδί.

— Ἐννοια σου, καλιόπαιδο, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τῆ φτιάξω! λέει ὁ σπανός.

Τρέχει, παίρνει ἕδ βαρέλια, τὰ φορτώνει σ' ἕνα γαϊδούρι, τὰ γεμίζει νερό, βγαίνει ἀπ' ἄλλον δρόμο μπροστὰ ἀπὸ τὸ παιδί, και ἔκανε πὸς τάχα ἐπὸτιζε τὸ δρόμο.

— Ἄχ, καμμένε, τοῦ λέει τὸ παιδί. Δὲ μοῦ δίνεις λιγάκι νερό πὸς διψᾶω;

— Αὐτὸ δέν εἶναι καλὸ νερό, τοῦ λέει ὁ σπανός. Μὰ ἀν διψᾶς, ἔλα μαζί μου, νὰ σὲ πᾶω ἐγὼ σ' ἕνα πηγάδι πὸς ἔχει καλὸ νερό.

Τραβάει τὸ παιδί ἀπὸ πίσω του, κι' ὁ σπανός τὸν πάει σ' ἕνα δάσος. Τὸν πάει, τὸν πάει, τὸν φτάνει σ' ἕνα πηγάδι.

— Τώρα, τοῦ λέει, ἀν θέλεις νὰ πῆς νερό, θὰ κατεβῆς κάτω, γιὰτὶ δέν ἔχω κουδὰ νὰ σοῦ ἀνεβάσω.

Δένεται τὸ παιδί μ' ἕνα σκοινί, κατεβαίνει κάτω. Τοῦ λύνει ὁ σπανός τὸ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Γ'

Ἡ Ἐπιθεώρηση

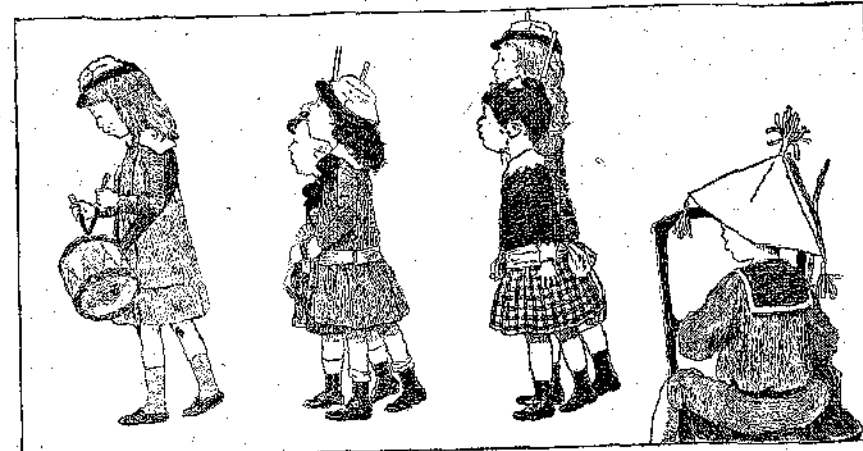
Ὁ Ρενέ, ὁ Μπερνάρ, ὁ Ροζέ, ὁ Ζάκ κι' ὁ Ἐτιέν ἔχουν τῆ γνώμη πὸς δέν εἶναι πιδ ἴσρατο πράγμα στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ νᾶναι κανεὶς στρατιώτης. Ἡ Φρανσίνα συμφωνεῖ μαζί τους και θάθελε νὰ

τευμά του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ταμπουρλιέρη και τέσσερις στρατιώτες.

— Ἐπ' ὄμου! ἐμπρός, μάρς!

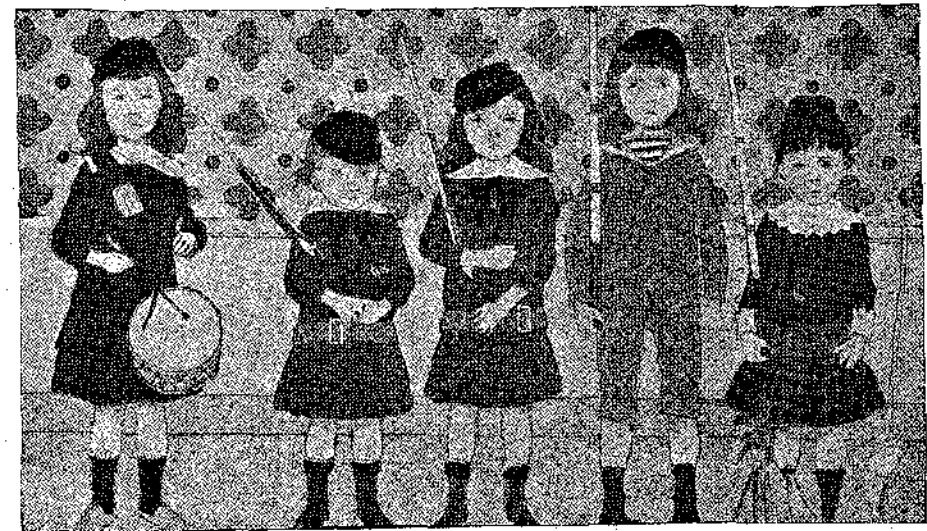
Κι' ἀρχίζει ἡ παρέλαση.

Ἡ Φρανζίνα και ὁ Ροζέ εἶν' ἕνα καμάρι μὲ τὰ ἕπλα τους. Ὁ Ζάκ, εἶναι ἀλήθεια, κρατᾶει χωρὶς κέφι τὸ τουφέκι

ναὶ ἀγόρι γιὰ νὰ γίνῃ στρατιώτης. Κρίνουν ἔτσι, γιὰτὶ εἰ στρατιώτες φορᾶνε ἕμορφες στολές, ἐπιμήδες και χρυσὰ γαλόνια, και σπαθιὰ πὸς ἀστράφτουν. Εἶναι κι' ἄλλος ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ νὰ βάζουν τὸ στρατιώτη στὴν πρώτη γραμμὴ: ὁ στρατιώτης δίνει τῆ ζωὴ του. Δέν ὑπάρχει στὸν κόσμο τοῦτο ἀληθινὸ μεγαλεῖο, παρὰ μόνο τῆς θυσίας κι' ἡ θυσία τῆς ζωῆς εἶναι ἡ πιδ με-

του. Εἶναι γιὰτὶ ἔχει μελαγχολικὴ ψυχὴ. Δέν πρέπει νὰ τοῦ γίνῃ παρατήρηση. Οἱ ὄνειροπόλοι μπορεῖ νᾶναι τὸ ἴδιο γενναῖοι, καθὸς κι' ἐκεῖνοι πὸς δέν ὄνειρεύονται δόξου. Μὰ ὁ μικρότερος ἀδερφός του, ὁ Ἐτιέν, ὁ πιδ μικρὸς ἀπ' τοὺς ἄντρες τοῦ στρατεύματος μένει σκεφτικός. Εἶναι φιλόδοξος. Θάθελε νὰ γίνῃ μονομαχ. στρατηγός· γι' αὐτὸ εἶναι συλλογισμένος

γάλη ἀπ' ὄλες· ἀφὸς περιλαβῆναι κι' ὄλες τίς ἄλλες. Γιὰ τοῦτο ἡ καρδιά μας χτυπᾶ δταν περνᾶ κανένας σύνταγμα.

Ὁ Ρενέ εἶναι στρατηγός. Φορεῖ δικοῦ καπέλου και καθάλλικεθεῖ πολεμικὸ ἄλογο. Τὸ καπέλό εἶναι ἀπὸ χαρτὶ και τᾶλογο εἶναι μιά καρέκλα. Τὸ στρά-

— Ἐμπρός! ἐμπρός! φωνάζει ὁ Ρενέ. Θὰ πέσουμε πάνω στοὺς Κινέζους πὸς εἶναι στὴν τραπεζαρία.

Οἱ Κινέζοι εἶναι οἱ καρέκλες. Ὅταν παίζει κανεὶς τὸν πόλεμο, οἱ καρέκλες εἶναι ἔξοχος γιὰ νὰ κάνουν τοὺς Κινέζους, Πέφτουν, κι' εἶναι τὸ μόνο πὸς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΗΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΒΙΚΤΟΡΙΑ Π. ΓΑΒΡΙΝΑΓΑΟΥ, Μιτσουκό και Ἐντελβέρ, Ἀθήνα. Ἀ' Βραβείον 24ου Διαγωνισμοῦ Ἀῶσεων και Ἰσοτίμος 242ου, 246ου, 248ου και 249ου. — 2. ΜΙΝΑ Σ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Ἀθήνα. Νικήτρια Πεντάθλου 1928-29, Ἀ' Βραβείον Ἐδσημῶν 1929 και 1930, Ἀ Βραβ. Μ. Διαγωνισμοῦ Ποιήματος, Ἀ' Βραβ. 24του πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, Ἰσοτίμος 244ου Ἀῶσεων κτλ. — 3. ΔΑΙΚΗ ΑΓΓΙΑΝΝΑΚΗ, Ἀφρικάνη, Κων. πόλις. Ἀ' Βραβ. Διαγ. Φωτογραφίας και Ἰσοτ. 248ου Ἀῶσεων.

λός κι' εδάρκαζε το χέλι του όταν του έδειξε την έξοχη περικοπή του γράμματός σου. Φίλησέ μου το μικρό αδελφό, που πηγαίνει τώρα και σχολείο.

Ναι, Παρηγοριά, στο μεγάλο σου δυστύχημα, δεν μπορεί παρά να βρωσκεις λίγη παρηγοριά και σεμένα. Κι' όπως μία από τις μεγαλύτερες χαρές της ζωής σου ήταν τότε που είδες το πρώτο σου κομμάτι στη Σελίδα, έτσι και τώρα, κοντά μου πάλι, μπορεί να χεις κι' άλλες τέτοιες χαρές. Αλλά το κοριώτερο είναι που θάπαροχολήσασαι. Τίποτα, παιδί μου, δεν παρηγορεί περισσότερο από μια αγαπημένη εργασία.

Ο Ρυοάλετος που γράφει ότι η 'Αφροίτα, ή Κοκκινόπετρα και το Πλάνο Λοζάρι, που έστειλαν Μ. Μυστικά χωρίς να του σημειώσουν τη διεύθυνσή τους. Και τώρα πώς θα τους ανταποδώσω; Έχει πολύ δικιο το παιδί...

Σταφανομένη Δόξα, που παρακαλούσε την κίνηση με τόσο ζήλο, σου έστειλα δυο ζήτηρες κι' έχω στη διάθεσή σου δρ. 19 — Δικηγορίνα, που η χάρη θα σου γίνει — Έργάνη, που μου γράφεις τόσα ενδιαφέροντα — Νοστροδάμης, που σε πληροφορώ ότι ο Τ. δεν μένει στη Θεσσαλονίκη — Ναις, που το γράμμα σου το διάβασα κι' ο Άναβας — Μπουμπουλίνα, που σου έφερε τόσο το κομμάτι της Μυρτίνας — Σανθούλα, που έλαψω να σου πέρσας... ή τεμπέλα — 'Ισπανή των Ρόδων, που πολύ δυσκολία διάβασα τώρα σου γράμμα — Αίγυθα, που περιμύρισε το κομμάτι σου — Νυφούλα τ' Οδρανού, που έλαβα όλες σου τις λύσεις, έστειλα και χαιρετώ την Ζ. Κ. — Νικηφόρος Ούρασι, καλά μου παιδί, λυπομιά που δεν έχω τόσο σήμερα να σε απαντήσω με περισσότερα. Θα μου ξαναγράψετε βέβαια, και τότε...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε αναφέρεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10. — Τα έγκριμένα ή ένωσιμένα λοχίου δρ. 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται από Α. Ζαμπάνου σε άρθρα και δρ. από Κ. σε κορίτσια:

Νέα Ψευδώνυμα: Βάτραχος Νο 36, ά. (Συλλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 39, κ. (Συλλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 40, κ. (Συλλ. Βατρ.). Έδουάρδος Μπιάνκο, ά. (ΘΚ).

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: *Αυσόχαρο* (έλαβα τις απαντήσεις σου χαρι έστειλα.) *Συρίθαν* (έλαβα και άκίρωσα την προηγούμενη.) *Αίλινη Περαάκου* (έστειλα φυλλάδια 33-46.) *Ανθισμένη Τριανταφυλλιά* (λυπήθηκα πολύ, έννοιες όμως ότι δεν μπορώ να γράφω τίποτα, αν δεν μου το άναγγείλουν οι συγγενείς το γράμμα σου θραύτατο.) *Έδαν Αδάμ* (μά κι' οι «σκέψεις» κομμάτι είναι) ώστε μόνον από μνήμη την τυχ άπότ, θα μου στείλεις το άλλο.) *Ηλιογέννητη* (σε συγχώρω για την άπαιτησία στις συγχρίσεις εξετάσεις του Άρασκείου να, γι' αυτό σεις λέω να γράφετε καθαρά: στο κομμάτι σου έγιναν τόσα τυπογραφικά λάθη, που δεν έχω ούτε τόπο να ταράδιασω...) *Ινδιάνη* (τά

έλαβα όλα σ' εδάρκασα για τις καλές διαθέσεις) δεν παύει, άργότερα...) *Νέαν Ελλάδα* (στη Συλλογή σου υπάρχουν βέβαια κι' άλλες δημοσιεύσεις Άσκησης και θα σου δημοσιεύω άκόμα μερικές — με τη σειρά τους — ός που να προκηροχθή ο νέος διαγωνισμός και να λάβω νέες Συλλογές γι' αυτό) αλλά τότε πάλι υπάνα να μου στείλεις.) *Γλάρον του Αιγαίου* (έκαρες πολύ καλά: θα σου πω όταν έλθω ή σειρά του να το διαβάσω.) *Νέων Αδερφήν* (σήμερωι: στο εξής δεν θα σου δημοσιεύω παρά κομμάτια που θα μπορούν να δημοσιεύοσθιν χωρίς καμιάν άλλαγή) να έργης όμως στη τέτοια κομμάτια είναι κι' από σπάνια άπ' τις άσπες μύτες) *Αούλην Δωδεκανήσον* (δεκτικές) *Κρητικό Άκροάτι* (άδικα ένοπίσες: άλλο Άδωσαν και άλλο Άσκήσεων) ο Άβίος που προκηρήχθη, είναι Άδωσαν ώστε αυτή τη Συλλογή θα μου την ξαναστείλεις όταν προκηροχθή ο άταχ των Άσκήσεων) *Κόμητα της Πέτρας* (έχω στη διαθέσή σου δρ. 88.) *Πληρωμένοι Άστίν* (τά έλαβα όλα, περιμένα) *Τρελόν Βολιόταν, Καπετανίαν Μιαούλην, Λατινίαν, Σικελωσίαν Αύραν, Κροάτιαν Βελώναν* κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 2 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 25ου Διαγωνισμού Άδωσαν. Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου είναι δεκτικές μέχρι της 7 'Ιανουαρίου.

662. Δεξιόγραφος
— Άσπρο λουλούδι που άγαπά, Σέ, τ' άνθογάλλι μου αυτό. Πώς θα μου το στολήσεις; — Έγώ άμείσως να σου πώ: "Όταν με κάτι τι γλυκό Άπό γράμματα κολλήσης.

663. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος
Με δ, τι σίγμα έσύ μπορείς. Μία όραία λίμνη να μές φτιάσεις. Ψάξε λιγάκι — θα το βρης. Χωρίς καθόλου να κοπιήσης.

664. Στοιχειόγραφος
Τό ψαράκι αυτό θα βγάλι. Τό λαμό και τό κεφάλι. Κι' έτσι γίνεται άλλη λέξη... — Τήν άμπρέλλα σου! θα βρέξη!

665. Αναγραμματισμός
Ήταν γιατρός μεγάλος Όσο κανένας άλλος. Μά σεις τα γράμματά του Τά κάνατε άνω-κάτω, Και γίνηκ' ένα γράμμα Πού, σά να τ'όξ τάμα, Βάς' ή Μαριά στον άμο Καί... για τή βρούχη δρόμο!

666. Αίνυμα
Κάποι' άποικία Στην Άφρική Τό θηλυκό μου'

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤ'ΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητά παρακαλούνται να δηλώσουν έμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το γραφείον μας άποστέλλοντας και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταβέλας. Άλλος δέν εδώνόμενος διά την άπόλειαν τών φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους άπόχουν άκόμη μόνον οι εξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστός τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικός δέ άποστέλλόμενος δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1930), άπόχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 37 έν όλφ. Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι έκόν έτών 1894 — 1928 τιμωμένοι τών τών άραφών δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι τών 1929 και 1930 τιμωμένοι έκαστος άραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικόν δρχ. 23 εϊτα άραφος εϊτα ραμμένος.

Πόλη μεγάλη, Κι' αυτή έτσι, Τό ούδέτερό μου. 667. Δικτυώτων * * * * *

Τό πρώτο όρατο λουλούδι, Μυστικόν όμως όχι Τό δεύτερό μου ο χαρτης Τών 'Ινδιών θα τ'όξει. Τό τρίτο στην Έλλάδα 'Ηρωϊκή μία χώρα Κι' ιστορικό ποτάμι Τό σίγμα κλείνει τάρα.

668. Κρυπτογραφικόν
123456 = Φυτόν 23156 = Πιτομάς τ. 'Ιταλίας 38456 = Νήσος του Αιγαίου 421256 = Άρχ. βασιλεύς 5123 = Καθ' ύπνου 623856 = Ποταμός

669-673. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ένός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ένός Χ να σχηματισθόν, δι' άναγραμματισμό, άλλαι τούαι λέξεις: γοργός, Μάιος, άνίεργος, γάρος, τείνω.

674. Έπιγραφή εις Τριπλής Άκροστιχίδος
* * * Τά τρία πρώτα γράμμα* * * τα έκάστης τών κάτωθι * * * ζητουμένων λέξεων, τι * * * θέμενα κατά σειράν εις * * * την θέσιν τών άστορί * * * σκων, άποτελούν Έπι * * * γραφήν-παροιμίαν, της όποίας * * * ζητείται η άνάγνωσις. 1, Χρονική μονάς; 2, Περίση * * * μων όρος της Έλλάδος; 3, Άρ * * * χαία όρη; 4, Μέρος του άλφα * * * βήτου; 5, Άρχ. βασιλεύς, κα * * * τήν όμηρικόν ήρωος; 6, Χώρα * * * της Έλλάδος.

675. Φωνητολόγιον α-σ-ς-σον-λνν-σ 676. Δημόδες Δίνυμα - Γεϊφος πετσι μέλι και κεχρί πετσι

Νάναγνοσθή και να λυθή. [Ολόκληρος ή βραβευθείσα εις τού Πένταθλον συλλογή της ΗΡΟΥΣ, πλην ένός Μεταγραμ * * * μαιτισμού έλλείπει χώρου.]

Α Ψ Ε Ι Ξ τών Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 34

488. Βουιέφαλος (βού, Κέφα * * * λος). — 484. Ποιγή (π, γι.) — 485. Τρία-Τροία. — 486. Ένδεια (έν, διά.) — 487. Α Γ Ω Ν 488. ΕΠΙΚΟΥ * * * Η Ρ Ω Σ Ρ Ο Σ (Πύρρος, Α Δ Η Σ ιερύς, Κροϊός, Η Σ Α Υ ούρος, ύπερος, ρύπος, σκίουρος). — 489. Α Γ Α * * * Π Α Τ Ε Α Λ Α Η Λ Ο Υ Σ (Α Γ Α θός, άρ Π Α, Τέλος, Α Λ Η τής, γ Α Η, ά Λ Ο Υ Σ). — 490. Άν δέν κάρης λάθος δέν μαθαίνεις — 491. Ένα * * * κι' ένα κάνουν δύο. (έν α κι' έν α κα, νούν δύο.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

AA' — 687 Σ ε λίγες μέρες θνίαινε το ε' φύλλο της ΑΛΦΟΙΕΚΝΙΑΣ. * * * Κλη κλουιστάτη, Άδεις: Α. Άσπρακό * * * κηλον, Αεόντιον Αόκιον, Άνω Πατή * * * ρια, Αθήνας. AA' — 688 Ε να τυπογραφικό λάθος, Γραματό * * * γραφί, έκαμε στην (ΑΑ' 640) άγγελία * * * την Μπέου, Μπέου (Βεβαίως Δικαι), * * * Έκείνο όμως το εϊναδώρα τραλάι * * * ήθελε να ή; ίσως ότι εϊσαι ού τραλά * * * Νοστροδάμης.

AA' — 689 Σ κλάβε θεραπειπειρίτη; γιατί σι * * * κες; Μικρά Μυστικά έλας; Να κ * * * ριμένα άκόμα; Κεφαλλονίτης

AA' — 690 Π κλαβες! εζήτη; Μά άφοβ δεν π * * * νατε βέβαια. Αλλά τι έλο κάνετε * * * οράττεται; Άκούστε! ! ! οράττεται! ! ! Ε! Μάλιστα, δράττεσθε άπ' τα μαλλιά * * * σας. Νυφούλα τ' Οδρανού * * * Μενούκρηβη

AA' — 691 Η Άρλίτα χαιρετά τα Διαπλάσους * * * με τό καινούριο της ψευδώνυμο * * * Γραφείο της Φλογέρας

AA' — 692 Π ανελλήνιο Ένεπρις, κορηόβγαλτες * * * εχέξ για τή γιορτή σου. Κρυοάνετρο — Άρλίτα

AA' — 693 Π αληά Αθήνα, πότε τέλος θα γν * * * σούρη; με ζέρεις; ίσως νάρασε φ * * * λες... συγγενείς... Εη, μα χέρης? Κρυοάνετρο

AA' — 694 Π ριτομαπίνοντας στο μορμένο δ * * * λον * * * νάκι της διαπλάσεως χαιρετά δ * * * λους: Αλληλογραφή με δλους-δ * * * λους, Άδεις: Θεολόγον Κιταρον, Πάτρ * * * Ρεάντι, Έδουάρδο Μπιάνκι

AA' — 695 Α Σ, άλληλογραφίς: Γράφατε εις τήν * * * Δειν: Ε. ΜΑΥΡΑΗΝ, Τ. Θ. 47, διά * * * Δώδεκα Π.) Ρόδον — Αίταιου, Δωδεκανήσιος Πέδος.

AA' — 696 Μ ίσω Μάους, για τή γιορτολιά σου, * * * Σοφ προσφέρουμε μια άλδρση * * * άνοδόσμη άπό εύχόσας και φίλους. Άγνη, Αορέτια Γεωργ, Πατριωτί * * * σα, Ερβελοπέλου, Στεφανίδου

AA' — 697 Α γοπητά μου Έντελέθη, για τήν * * * γιορτή σου τ'επληρώσες εχέξ * * * μες 'Ιερόν, Πενεμένο Χαμμένο